

Hastanenin Neşesi

– Halit YILDIRIM · 10 Ağustos 2011

Hastane her günkü gibi yoğun bir gün yaşıyordu. Hocalar hastalar hakkında bilgi aldıkları için asistanlar sağa sola emir yağdırıyor, hasta bakıcılar, hemşireler, temizlikçiler koşturuyordu. Hele Başhekim'de bu konsültasyonlara âdeti üzerine Cuma günleri refakat edince hastane personeli daha bir tedirgin oluyordu. Asker kökenli bir tabip plan Başhekim tıpkı meşhur türküdeki dizelerde söylendiği gibi zehirden acıydı. En ufak bir eksikliği kesinlikle kabul etmiyordu. Çocuk hastalıkları araştırma hastanesi olduğu için personelin çalışması zor oluyordu. Çocuklar laf söz anlamıyorlar, yasak olduğu halde başka bölümlerde yatan çocuklarla oynamaya gidiyorlar, koşuyorlar, bağıyorlar, çağırıyorlardı. Haklı olarak onlar da çocukların bazılarının hastalıklarının diğerlerine bulaşmasından, enfeksiyon kapmalarından korkuyorlardı.

Halim de bir hafta önce menenjit geçirdiğinden hastaneye yatırılmıştı. Bir haftada ancak kendine gelmişti. Artık denge problemi kalmadığı için o da bu haylazlar kervanına katılmıştı. Beş yaşında olmasına rağmen diğer bölümlerde yatan çocuklarla akşama kadar hastanenin altını üstüne getiriyorlardı. Personelin en çok şikâyetçi olduğu yaramaz hastaların liste başı Halim'di. Hatta kısım hemşiresi Ayşe Hemşire ona Zalim ismini takmıştı. Bir ziyarette Halim'in babasına "amca sen oğluna Halim ismini vermişsin ama senin oğlan tam bir zalim. Onun yüzünde kaç kere Başhekimden, klinik şefinden fırça yedim" diye sızlanmıştı.

O gün Ayşe Hemşire tüm odaları tembihlemişti. Bu gün kimse öğle yemeğine kadar odasından dışarı çıkmayacaktı. Ayşe Hemşire "eğer odadan çıkarsanız başhekim sizi taburcu etmez, odanızda bekleyin bu gün sizi eve gönderebilir" demese odada durması imkânsızdı.

Halim'in odası anayola bakan taraftaydı ve yatağı pencere kenarındaydı. Odadan çıkmak yasak olduğu için pencereden dışarıyı seyrediyordu. Hastanenin önünde otobüs durağı vardı. Her beş dakikada bir otobüs bu durağa geliyor birçok yolcu indiriyordu. Buradan hastaneye gelen ziyaretçiler de gözüküyordu. Ayrıca Halim arabaları da çok seviyordu. Caddeden geçen tüm arabaların markalarını hemen söylüyor, "bu iki yüz basıyor", "bu kötü", "bu süper" diye onları kendince kategorilere ayırıyordu. İşin esasında hastaneden usanmıştı. Evini, kardeşini, oyuncaklarını, mahalledeki arkadaşlarını çok özlemişti. Artık çıkmak istiyordu hastaneden.

Az sonra odanın kapısı açılmış içeriye doktorlar dolmuştu. Birisi onun hakkında bilgi veriyor Hocaları dinliyordu. Ziyaretçiler arasında Başhekim de vardı. Başhekim odaya girince Halim'i hemen tanımıştı. Profesöre dönüp:

- Hocam bu çocuk hastanenin en yaramaz çocuğu... Tüm personel bundan şikâyetçi... Bağlasan odada tutamıyorsun. Hastanede girmediği çıkmadığı kısım, bölüm kalmadı. Morga bile girmiş kerata. Hayırlısı ile bir taburcu olsa hepimiz kurtulacağız bundan...
- İlahi Albayım bacak kadar çocuktan mı şikâyetçisiniz? Söz dinlemezse biz de onu taburcu etmeyiz olur biter...

Tüm doktorlar, hemşireler kahkahaya gülüyorlardı.

Halim bu duruma kızmıştı. Profesöre:

- Ben artık iyileştim. Siz beni taburcu etmezseniz ben de bu hastaneden kaçırım. Siz de görürsünüz. Demez mi? Profesör artık iyice kopmuştu. Gülmekten kasıkları acımişti.

- Lan kerata sen daha üç gün evvel ayakta dikilemiyordun. İyileştin de şimdi beni tehdit mi ediyorsun. Hadi kaç da görelim.

Az sonra doktorlar odadan çıkmışlardı. Halim yine pencerenin önüne çıktı. Dışarı seyrediyordu. Durağa yine bir otobüs gelmişti. Bir de ne görsün? Babası da bu otobüsten inenler arasındaydı. O an nasıl sevinmişti.

Beklemeye başladı. Az sonra yemek servisi yapıldı. Yemekten sonra gelir dedi. Yemek bitmişti hala gelen yoktu. Yemekten sonra Ayşe Hemşire ilaçlar için odaya geldi. İlaçlarını verdi. Ateşini, nabzını ölçtü. Halim öfkeyle:

- Babamı gördüm pencereden. Otobüsten indi. Bir saat oldu daha gelmedi. Siz onu ziyarete almadınız. Eğer ben de kaçmazsam hastaneden.

Ayşe Hemşire günün yoğunluğu ve yorgunluğundan öfkeyle: "Yahu kaç da kurtulalım senden" diye çıkıştı.

Halim: "Ben bugün kaçacağım, sen de görürsün" diye karşılık verdi.

Az sonra Halim terliklerini kucağına aldı. Yavaşça kapıyı açtı. Kimseye görünmeden kapıya kadar gelmişti. Kapıdaki güvenlikçi birisiyle görüşüyordu. Bir anlık gafletinden yararlanıp kendini dışarı attı. Kapıya doğru koşmaya başladı.

Peşinden tüm personel kapıya yığılmıştı. "Çocuk kaçıyor, yakalayın şu çocuğu" diye bağırıyorlardı. Tam cadde kapısına ulaşmıştı ki hastanede boya yapan bir boyacı Halim'i kolundan yakaladı. Ensesine ufak bir şamar çaldı ve Halim'i görevlilere teslim etti.

Bu kez yine tüm hastane personeli, başhekim Halim'in odasındaydı. Başhekim babacan bir tavırla gülerek:

"Niye kaçtın oğlum" dedi.

Halim hala kaba kaba soluyordu. Başhekime sert bir bakış attı. İşaret parmağını Başhekime doğru sallayarak:

"Siz benim babamın benimle görüşmesini engellediniz. Ben de kaçtım işte."

"Oğlum ziyaret saati başlamadı ki daha. Hem sen babanın geldiğini ne biliyorsun?"

"Ben onu otobüsten inerken gördüm."

Başhekim bu çocuğun babası gelirse önce benim odama getirin diye talimat verdi ve gülerek odadan çıktı.

Gerçekten ziyaret henüz başlamamıştı. Az sonra güvenlikçiler Halimin babasını doğruca Başhekime götürdüler. Başhekim olanları anlattı. Meğer Halimin babası otobüsten inince önce hastanenin camisine Cuma namazını kılmaya gitmiş. Bu yüzden bir gecikme olmuş.

Başhekim Halim'den çok çektiklerini söyleyerek ceza olarak ziyareti yasak ettiğini söyledi. O da anlayışla karşılıyarak Halim'e görünmeden eve döndü.

O gece Halim fenalaştı. Aşırı ateşi vardı. Sabaha kadar ateşi düşürülemedi. Maalesef enfeksiyon kapmıştı. Halim'in küçük bedeni yapılan hiçbir tedaviye cevap vermiyordu. Yarı baygın şekilde bir hafta

kadar yattı.

Ve bir gece ağızından burnundan kanlar boşaldı. Son çırpınmalar fayda etmedi. Küçük Halim, o hastaneyi tek başına alt üst eden Halim sessizce başını yanına düşürdü. Ayşe Hemşire hıçkırıklara boğulmuştu. "Halim aç gözlerini vallahi bir daha sana kızmayacağım, sana bir daha Zalim demeyeceğim" diyordu. Ama Halim kuş gibi uçup gitmişti.

Sabah Başhekim olayı duyunca koştu indi morga. Koskoca adam hüngür hüngür ağlıyor, "keşke o son ziyaret yasağını vermeseydim" diye iç geçiriyordu. Granit kayalar gibi duran görüntüsünün ardında meğer bir şefkat denizi gizleyen Başhekim etrafındakilere: "yahu hastanenin neşesi kaçtı" diyordu.

09.08.2011 / 18:30 / Çorum